

Mor un dels grans poetes catalans

En paraules seves

“Ara ens cal molta poesia”

Publicuem alguns fragments de diverses entrevistes realitzades a Joan Margarit al llarg dels anys, publicades al diari Avui, a la revista Presència durant la seva llarga etapa com a suplement dominical d'El Punt, i també a El Punt Avui.

● “Sóc eclèctic, amb una obsessió per la llibertat personal que em porta a no lligar-me a cap moviment concret. Si una cosa no m'agrada, és ser soci de res.”
(Avui, 3 de maig del 1986)

● “Jo procuro ser educat, ser cordial i no ofendre. Fins i tot sé dir mentides pietoses. Excepte en un territori, que és el de la poesia. Si algú ve a preguntar-me alguna cosa, s'ha d'arriscar a sentir el que penso.”
(Avui, 6 de gener del 1991)

● “Fer poesia és una forma de viure. No és un ofici. El poeta manté una vida. I una vida està composta de l'ofici, de l'amor, del desamor, dels sentiments, de tot el que vulguis...”
(Avui, 27 d'agost del 1999)

● “Per a mi la literatura i la vida han coincidit sempre. No concebo la literatura al marge de la vida, en poesia [...] Jo, escrigui en castellà o en català, he escrit sobre el meu interior i el que veia de fora passat per mi, no he canviat de temes ni res. Dit això, quan canviés de llengua poèticament canviés tota una estructura, i fas un altre poema. Quan faig els poemes en català i castellà alhora de fet estic fent dos poemes, d'alguna manera.”
(Avui, 23 de setembre del 2004)

● “Ser vell no vol dir estar bé o malament. Es pot estar malament als trenta anys i molt bé als vuitanta. No és aquest el tema. Que al final et trobaràs molt malament, segur, però deixant això de banda, el cert és que

Margarit, quan va ser pregoner de les festes de la Mercè, el 2010 ■ O. DURAN

fer-se vell és tenir molt més passat que futur. Doncs, bé: jo sóc vell. Ara, aquells poemes que rebutjo... No li sembla natural que, a mesura que vas fent alguna cosa, la facis millor? Jo sé que era més bon arquitecte als cinquanta anys que als trenta. És normal, doncs, que la mitjana de qualitat dels meus poemes hagi anat pujant. És per això que salvo pocs poemes d'aquella època [...] Però jo no rebutjo la joventut: el que rebutjo són molts dels poemes que vaig escriure durant aquells anys. Què més voldria, que fossin bons! Però un poema és només el que hi ha en un paper, no és cap altra cosa. Si jo ara pogués escriure tal com ho faig, podent tenir la visió de quan tenia trenta anys, li asseguro que els salvaria. Però si el que vaig escriure llavors ara no m'agrada, què vol que hi faci?”
(Presència, 29 d'abril del 2005)

● “Per comunicar una emoció no has d'estar emocionat. És el que deia Voltaire. No cal plorar quan expliques que plores. Hi ha d'haver exercici d'allunyament. En poesia has de tenir uns camins interiors propis molt ben

traçats en què els sentiments circulin amb llibertat per poder veure què hi ha en ells de veritat transmissible. [...] Una característica de la poesia és dir al màxim amb al mínim de recursos. I l'altra és l'exactitud.”
(Avui, 1 de novembre de 2006)

● “A Barcelona hi he desenvolupat la meua activitat com a arquitecte i com a poeta, perquè he escrit molt als bars i cafès. Més que passejar per Barcelona, m'agrada seure en un lloc de Barcelona i veure com Barcelona passa per davant meu. [...]”

He seguit molts anys a la Rambla, al cafè de l'Òpera, en antics cafès que ja no hi són, al Glaciari, a l'Oro del Rin, al Vienès, al Terminusus... Barcelona es va equivocar enderrocant-los i substituint-los per altres coses més modernes. Aquests grans cafès antics en ciutats com Roma o París no solament encara hi són, sinó que sempre han estat rendibles. [...]”

Jo no enyoro res. La ciutat és una cosa viva. La virtut més important de la ciutat és la flexibilitat, que tot ho entoma, destruccions, creacions... La flexibilitat és allò potent de la gran ciutat, un poble petit no ho té. [...]”

Jo Barcelona procuro no somiar-la. Me la miro intentant buscar la veritat.”
(El Punt Avui, 23 de setembre del 2010, com a pregoner de la Mercè)

● “Ara més que mai ens cal molta poesia. Escrivint poesia, estic utilitzant un mètode de supervivència, i per això penso que els lectors em segueixen. En aquest sentit, s'estableix una relació molt estreta entre el lector i l'autor. [...] En tot cas, crec que tinc més dones lectores, perquè les dones tenen una intuïció més clara que els homes, sovint capficats en altres interessos més barroers.”
(El Punt Avui, 4 de novembre del 2017)

Les reaccions

“Trobarem a faltar els seus versos plens de tendresa, sensibilitat i força. Poeta immens?”

Pere Aragonès
VICEPRESIDENT EN FUNCIONS DE
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Gràcies, Joan Margarit, per tota la llum que m'has donat en les llargues hores de foscor?”

Jordi Sánchez
POLÍTIC DE JUNTS PER CATALUNYA

“Tristor enorme; mai renunciarem a la llibreria, que vol dir la llibertat. Gràcies per tant?”

Jordi Cuixart
PRESIDENT D'ÒMNIUM

“Gràcies per les fondes i tants cops doloroses paraules del mestre en el dia en què ens ha deixat?”

Fernando Aramburu
POETA BASC

“Un home de fonaments profunds, creador d'una arquitectura poètica admirada arreu?”

Salvador Illa
CAP DE LLISTA DEL PSC

“Aquests dies ja no m'hi caben més amors morts. Aï!, el poeta Joan Margarit...”

Cristina Fallarás
PERIODISTA I ESCRIPTRORA

“Recordo amb molt d'afecte la conversa que vam tenir a 'Tot el temps del món'. DEP, Joan Margarit?”

Anna Guitart
PERIODISTA

“La llibertat, com diu Margarit: “Un rei sortint en tren cap a l'exili. La llibertat és una llibreria?”

Laura Borràs
DIPUTADA AL CONGRÉS PER JUNTS

“«Segur, doncs, que aquí s'ha d'acabar aquesta narració.» Descansi en pau, poeta estimat?”

Aida Colau
ALCALDESSA DE BARCELONA

“Poesia en veu de poeta. La de Joan Margarit s'apaga avui, però la seva obra perdura i romandrà?”

Angels Ponsa
CONSELLERA DE CULTURA

“Ara que s'ha convertit en els seus poemes, llegim-lo: és l'homenatge que més li hauria agradat?”

Àlex Susanna
POETA

“Descansi en pau, el poeta Joan Margarit, veu i lletra de tota una època?”

Pablo Iglesias
VICEPRESIDENT DEL GOVERN
ESPANYOL

Un poema inèdit: ‘La casa’

Forma part del llibre ‘Animal de bosc’, que Proa publicarà en els pròxims mesos

X.C.
BARCELONA

Proa publicarà en els pròxims mesos el nou poemari de Joan Margarit, *Animal de bosc*, ara ja pòstum. Entre molts altres llibres de Margarit –inclòs *Per tenir veia cal guanyar la*

guerra, el seu llibre de memòries, on rememora la seva infància itinerant per Sanauja, Rubí, Figueres, Girona i Barcelona –, Proa va publicar el maig passat el que fins ara era l'últim llibre del poeta, l'antologia personal *Sense el dolor no hauríem estimat*. Ahir es va avançar un dels poemes inèdits d'*Animal de bosc*, titulat *La casa*:

Ens protegeix i guarda el que hem sigut.

Joan Margarit, en una foto del 2004 ■ ANDREU PUIG

Allò que mai no trobarà ningú:

sostres on hem deixat mirades de dolor, veus que han quedat, callades, en els murs.

La casa organitza el seu futur oblit.

De sobte, un corrent d'aire i una porta que es tanca amb un cop sec com un avís.

Cadascú és casa seva, la que s'ha construït.

I que, al final, es buida.